

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Az elintézetlen kérdés.

I. Móz. 32.

Kinek nincsen elintézetlen kérdése? Jákobnak volt. Akkor, amikor már azt gondolta, hogy nincs. Le is fekszik. — de nem tud nyugodni. És ez a nyugtalanság azt jelenti, hogy megérkezőben van életének legdicsőségesebb állomására. Nem a bétheli lajtorja volt ez az állomás, hanem a Jabbok folyónak az a kanyarulata, ahol életének legelintézetlenebb kérdése nyugtalaníthatta. Mikor fog már téged is nyugtalaníthatni életednek legelintézetlenebb kérdése?

Az elintézetlen kérdés küzdelmet idéz fel. A küzdelem két részre oszlik. Első felében egy titokzatos, előttünk ismeretlen Valaki a kezdeményező. Nem mi vagyunk a kezdeményezők. Nem a jó érzés, nem az emberi okoskodás jut szóhoz az igazi elintézetlen kérdésben, hanem Annak a szava, Aki legjobban ismer, szeret és félt téged. A küzdelem azzal fokozódik, hogy Jákob védekezik. Nincsenek feljegyezve, hogy milyen mentségeket hozott fel. De elképzeltjük, hogy hivatkozott anyjára, bátyjára, tán még arra is, hogy nem sok öröme volt neki az elsőszülöttségi jogban. Milyen lealázó mentségeket hozunk mi fel magunk mellett! Sohasem vagyunk olyan közönségesek, mint a mentegetőzések óráján.

Ézsauval már csak valahogy kijönne, de mi lesz a mennyei hivatással, mi lesz az elsőszülöttség jogában reaszármaztatott dicsőséges kegyelmi tervvel? Átveheti ezt így? Lehet annak közvetítője? Ezek a pontok, amelyekkel eddig nem foglalkozott. Most látja meg az elintézni valót. mert most ismeri meg saját magát. A bétheli éjszakán csak a felfelé vivő lépcsőt látta, melyen Isten angyalai jártak. Megragadta képzeletét, felébresztette áhitatát, de a dolog nem hatott a mélyre. Azzal, aki a vesék vizsgálója, csak a Jabbok folyónál találkozott. Más lajtorja nyílt meg előtte. Egy lefelé vivő. Rajta nem az ég angyalai, hanem ő maga szállt mindjobban összetörten alá, míg egészen összetört. Tudod mit jelent összetörtté lenni? Azt jelenti, hogy többé nem ellenkezünk. Aki ezt átéli, az nem felejt el Jákobnak helyéből kivett csipőcsontját.

A küzdelem más ík felében Jákob lett a kezdeményező. Mint összetört veszi fel a harcot, de felveszi, mert más folytatás most már nem lehet: az áldásért. Ez az áldás-harc nem az Ézsau ruhájában történik. Az összetört harcol itt, aki beismerte minden hamissá-

gát és megtette lefelé az utat. Ez az egyetlen út, melyen át az áldások birodalmába behatolhatsz.

Mily sokan alusznak nyugodtan elintézetlen kérdéseik felett! Konferenciáról-konferenciára járnak, keresik a könyveket, az elragadó szónokokat, a megragadó élményeket, amelyek a Béthel-i éjszakában ragyogó lajtorjához viszik őket. De nem akarnak a Jabbok folyónál találkozni a legelintézettlenebb kérdésükkel. Ne kerüld az elintézettlen kérdést! Megváltód van abban, Ő vár rád amögött s nem kell megfeneklened benne. Csak azt mondd: „Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz.“

G. A.

Higyj az Úr Jézusban és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe.

Ap. Csel. 16:31.

Kedves olvasóm, ismered-e Istennek ezt a csodálatos ígérését? Gondolkodtál-e már egyszer, igazán kőnolyan ennek az ígének magasztos, de egyuttal súlyos felelősséggel terhes értelmén? Mit is jelent voltaképpen a fenti bibliai vers? Nem kevesebbet, minthogy nemcsak saját, hanem még házadnépének, családonak üdvössége is a te hiteden fordul meg. Ne értsd félre, kedves olvasóm! Nem a te hited üdvözíti házadnépét, hanem azt mondja benne Isten, hogy elsősorban is téged akar felhasználni abban a munkában, hogy családod tagjait is magához vonhassa. Vajjon alkalmas vagy-e erre a szolgálatra? Megvan-e benned a legelső, elengedhetetlen feltétele ennek? Elmondhatod-e magadról tiszta lelkiismerettel, hogy „hiszek Jézus Krisztusban“? Mily könnyen elintézik az emberek ezt a mélyértelmű kifejezést: „Óh én hiszek Jézusban, nem vagyok én istentagadó!“ Igen kedves olvasóm, de az igazi, élő hit és a „nem istentagadás“ közt még borzasztó nagy különbség van. „Higyj“ azt jelenti, hogy fogadd el úgy Krisztust, mint a te bűneid hordozóját, a te Megváltódat! De hogy ezt megtehesd, először is azt kell meglátnod, hogy milyen elveszett bűnös vagy, hogy szükséged van Őrá, hogy saját érdemeiddel nem jelenhetsz meg Isten ítélőszéke előtt, mert csak az örök kárhozatra vagy méltó. Ha ilyen alá-

zatos hittel elfogadtad az Úr Jézust, akkor lehet a tied az ígélet, hogy „idvezülsz mind te, mind a te házadnépe.“ Az igazi hit világitó, örvendező, csendes, de mégis bizonyoságtévő életet alakít ki benned; hogy mily mértékben, az attól függ, hogy mennyire vagy hű és engedelmes Megváltód iránt. Az ily élet nagy vonzóerő lehet szeretteid számára és készségessé teheti szívüket arra, hogy ők is meghódoljanak az Úr előtt. A világitó élet mellett a kitartó, hívő imádság az az erő, mely csodákat tehet. Hála legyen Istennek ezért a számtalan esetben igaznak bizonyult ígérletért!

Kedves Olvasóm, te is bizonyára nagyon szíveden viseled hitvestársad, gyermekeid, vagy más családtagod anyagi jólétét és kész vagy értük áldozatokat is hozni, de vajjon épen így gondoskodik szeretteid lelkéről is? Gondoltál-e már arra, hogy Isten nemcsak testüket, hanem lelküket is számon fogja tőled kérni? Hogyan sáfárokodol a reádbízott drága kincsekkel? Világít előttük imádkozó életed? Vagy még te magad is a sötétségben jársz? Óh, akkor kérd buzgó és alázatos szívvel Istent, hogy ezen ígének első fele valóra váljék életedben, hogy a második felét is elfogadhasd, mint ígéletet a magad számára. „Mert aki kér, mind kap és aki keres, talál.“ (Luk. 11:10.)

V. Z.-né.

Jobb néktek az ...

(Gerok.)

„Jobb néktek, hogy én elmenjek“
Ján. 16. 4.

Jobb néktek az, hogy én most elmegyek,
Bár szívetek fáj, mint ha megszakadna;
A földi búból égi üdv ered,
Halálban ott az élet drága magva;
Sok bűnösért elvzrik e gy Igaz,
Jobb néktek az.

Jobb néktek az. Nem ismeritek ti most
Lélek szerint, csak földi porhüvelyben;
Széttört szőlőből ömlik tiszta must,
Elhalva kél a mag életre szebben;
Mennyből jön tölem Lélek és vigasz,
Jobb néktek az.

Jobb néktek az. A járást úgy tanulja,
Anyja ölét ha elhagyja a gyermek;
Kiknek hajóját vesz viharja dűlja,
Tengerbe bátran elmerülni mernek;
A hősök ajkán nincsen bús panasz,
Jobb néktek az.

Jobb néktek az. Most még nem értitek,
Látástok elborítja könnyek árja,
De aki győz, megtartván a hitet,
Azt fönne a fényben majd korona várja,
Jobb néktek az, s bár ellentmond a test,
Higgyétek ezt!

Ford. Vargha Gyuláné.

A halotti láda.

Egy gazdag orosz hercegnőhöz ment egyszer egy lelkész néhány fát kérni templomépítés céljára. A hercegnő megtagadta a kérést, mert, mint mondta a fákra neki is szüksége van. Minden kérés hiábavaló volt és amikor a haragos hercegnő a szolgálival akarta a lelkészt kivezetetni, az komoly és átható hangon mondta: „Tartsa meg, hercegnő a fákat, ha nem tudja nélkülözni; de csak hat deszka az, ami az Öné fog maradni!“ Ezt mondva, gyorsan távozott. Elgondolkozva ismételte a hercegnő a lelkész szavait. „Hat deszka, — vajjon mit értett ez alatt?“ Nem tudta kitalálni. Hivatta a lelkészt és megkérdezte tőle, hogy mit jelentett az említett hat deszka. „Az ön koporsóját, hercegnő“ felelte nyugodtan. A hercegnő megijedt, leült és megírta az engedélyt, hogy annyi fát vághat ki, amennyit akar.

Vajjon nem volna-e jó sokakat,

akik Isten országát kívánságokkal szívesen támogatják, de cselekedetekkel nem, a koporsóra, arra az egyetlen örökségre emlékeztetni, amit nekik a világ adhat.

A gyermek imája.

Egy mozdonyvezető a mozdony elülső részén állt és olajozta azt. A lába megcsúszott és a szomszédos sínpárra esett. Az expresszvonat közeledett és már csak annyi ideje volt, hogy laposan a sínek közé feküdjék, amikor a vonat keresztülrobogott felette és ő sértetlenül maradt. Késő éjjel ment haza. Amikor a lépcsőn felment, az ajtón keresztül halotta zokogni egyik gyermekét.

„Apám, már azt hittem, hogy valaki jön és elmondja, hogy meghaltál. De én imádkoztam és kértem Istent, hogy ne hagyjon téged meghalni.“
Az apa bizonyosan tudta, hogy életét a gyermeke imájának köszönhette.

Az új vallásalapító.

Egy francia tudós a 18. század végén fejébe vette, hogy az „elavult“ keresztyén vallás helyett új vallást fog alapítani. Meg is próbálta, de azt tapasztalta, hogy új vallásának igen kevés a követője. Panaszkodott erről a híres államférfiú, Talleyrand előtt. „Hja bizony“ szólt az „új vallást alapítani nem könnyű dolog, de ajánlok én önnek egy jó módszert, amely bizonyosan sikerre fog vezetni.“ „S mi az?“ kérdezte mohó érdeklődéssel a tudós. Talleyrand nyugodtan így válaszolt: „Járjon körül az országban, tegyen csodákat, gyógyítson betegeket, támasszon halottakat, aztán feszíttesse magát keresztre és támadjon föl harmadnapon.“ A tudós megszégyenülve vonult vissza.

Uj Guineában.

Regetta község néhány tagját a Ray partjain lakó pogány kannibálok közé küldte, hogy ott evangelizáló szolgálatot végezzen. Közben visszatértek, hogy újra ellássák magukat élelmiszerekkel és visszautazásuk késett. Hat fiatal kannibál jött erdeklődni távolmaradásuk okáról, aggódtak, hogy már hűtlenek lettek hozzájuk. A misszionárius megkérdezte: „Bizonyosan sok előnyötök van tanítóitokból?“ „Nem — felelték — de úgy szeretnénk már megszabadulni az örökös háborútól és a viszálytól és a varázslóktól való félelemtől és szeretnénk békességben élni.“ Amikor megtudták, hogy a késedelmeskedők vissza fognak térni közéjük, hazafelé indultak gyalog, úgy ahogy jöttek négy-öt napi járóföldre. Egy más faluból eltört nyilat küldtek Boegu missziói állomásra a következő üzenettel: „A viszálynak és a gyilkolásnak vége van, gyertek hozzánk“

Dampier szigeten, ahonnan Kunze misszionárius nemrég „A kereszt szolgálatában járatlan utakon“ — című szép könyvet írta, hegyilakók ugyanezt kérték. 56 férfit küldtek ki, kettőt-kettőt együtt, 28 faluba, hogy ott evangelizáljanak. Egy keresztsegreváró, aki messzeföldön ismert varázsló volt és a misszionáriusok nagy ellensége, hatalmas bizonyosságot tett: „Nézz én reám, Igom (a pogány falu varázslója), a nagy emberre és hatalmas varázslóra! Látod milyen idős vagyok? Tudod milyen nagy hírem volt? Mindenki tisztelt engem és a művészetemet. Melyik falu nem félt tőlem? Ki tudta azt tenni, amit én? Tudsz te olyan vallási táncot, amit én nem jártam el előtted? Ismersz te olyan szellemet, akit én nem ismerlek? Én trombitáltam, — nem te — és mindenki jött. Ma már egészen más vagyok. Minden művészetemet

és gonosz tudományomat elástam a ház alá. A szű és a moly megrághatja nekem nincs már rá szükségem. Gyermekeim keresztyének, kettő közülük tanító. Ők előbb követték az Úr Jézust mint én, én sem akarok hátramaradni. Az új tan boldoggá tesz.

Ezért hagytam ott a régi dicsőséget és követtem Jézust. Ha én így csináltam, tedd te is ezt és kövess engem. Hisz mindenben utánoztál. Jézusnak nem állhatsz ellent. Aki Őt követi, azt megmenti és az az örök dicsőségbe jut. Két út van, de csak egyet választhatunk. Válaszd a jó mint én, hallod, Igom? Hallgass rám én vagyok a nagy Labong, aki ezt tanácsolja neked.“

Hansemanberg egyik területén 1914-ben néhány férfi jelentkezett a keresztiség előtti oktatásra. Erre Kaps, a rettegett varázsló ünnepélyesen rendezett és teljes díszben ment a tömeg közé. Kezében egy lándzsát forgatva ugrott fenyegetően az összegyűltekre. Hűséget vallott a régi hitnek és felszólított mindenkit, hogy tartsa becsben szertartásait. Ez a jelenet visszavetette az embereket és az áttérések megszűntek. Az 1924 szeptember 7-iki keresztiség-ünnepen újra megjelent ugyanolyan öltözetben, mint tíz év előtt. És újra tartott egy beszédet, de ez másképpen hangzott. „Azoknak, akik annak idején hallották a beszédemet, mondom, hogy az a rossz beszéd volt. Félelemből és tudatlanságból tettem. Ma tudom, hogy atyáink szokásai rosszak és csak Isten szava (az Evangélium) jó. Ezentúl hallgatni akarom azt, aszerint cselekedni és megkeresztelkedni. Hogy elhigyjétek, hogy én és követőim csakugyan az Evangéliumot akarjuk, magammal hoztam ezeket a dolgokat, hogy szemetek láttára el-égessem.“ Egyenként a magasba emelte a tárgyakat, elmondta előbb a pogány jelentőségüket és a tűzbe hajította. Ez nagy hatást keltett a jelenlevő több mint ezer emberben.

Bonn Alfred, misszionárius

Gyermekeinknek!

Az Úr legkisebbje.

A kis félkezű Klárka szomorúan ment haza a vasárnapi iskolából. Ma is éppen arról hallott, ami őt már régen foglalkoztatta, a Jézusért végzett munkáról.

— Édes Jézusom — sóhajtott szomorúan — én nem tudok neked szolgálni, hisz én olyan tehetetlen, gyöngye vagyok, nekem is segítség kell.

De a másik percben már így folytatta:

— Bocsáss meg, édes Jézusom, nem így van. Te engem nyomorultat is felhasználhatsz!

És boldog reménysugár vonult végig sápadt, fakó arcán. Egyszerre csak mit lát? Az almaárus Rézi néni keservesen zokog a sarkon. Klárka odament hozzá és nagy szeretettel megkérdezte, hogy mi baja van?

— Oh lelkem, nagy az én bánatom — felelt a néni — egyetlen fiam Amerikában meghalt s most már nincs senkim ezen a világon, egyedül maradtam.

Klárka szeretettel nézett a nénire.

— Ne síjjon, édes Rézi néni, nem kell magának egyedül lenni, hisz én is szegény és nyomorult vagyok, senkim sincs, a kezem is béna, s mégis nagyon boldog vagyok, mert én az Úr Jézusé vagyok.

Azután Klárka elmondta az ő nagy-nagy boldogságát s mindazt, amit a vasárnapi iskolában hallott az Úr szeretetéről. Rézi néni csak hallgatta, a könnyek eltűntek ugyan már a szeméből, de azért nagyon szomorúan mondta:

— Régen, fiatal koromban nagy ünnepeken elmentem a templomba, de már 30 éve, mióta gyümölcsöt árulok, nem mehetek. Nem ismerem

én az Úr Jézust, hát hogyan lehetnék én az övé?

— Hát olvassa Rézi néni a Bibliát! — felelte Klárka.

— Nem tudok én olvasni, lelkem, nem tanultam sohasem — sóhajtott Rézi néni.

— Hátha én eljőnnék Rézi nénihez mindennap és felolvasnék a Bibliából, s elmondanám, amit a vasárnapi iskolában tanultunk?

Rézi néninek nem volt ugyan sok reménye hozzá, de azért elfogadta. Klárka hűségesen ment minden reggel Bibliát olvasni s Rézi néni napról-napra boldogabb lett. Ha Klárka néha késést, Rézi néni könnyek közt csókolta meg.

— Azt hittem már nem is jössz, édes bogaram!

Tudjatok-e mi történt egyik nap? Rézi néni átadta szívét az Úr Jé-

zusnak. Egyszer csak egy reggel eljött egy másik néni is, sőt később az öreg vak koldus bácsi is, akik nemsokára mind átadták szívöket az Úr Jézusnak. A kis félkezű Klárka pedig boldogan adott hálát az Úrnak, aki őt ily csodálatosan felhasználta.

Egy új aranymondás.

A kis Emilia elment a vasárnapi iskolába. Otthon megtanulta az aranymondást és még útközben is ismételtette magában. Azt gondolta, hogy most már tudni fogja. De úgy történt, ahogy az gyakran megesik, amikor a vasárnapi iskolában a tanító néninek kellett volna elmondania, nem jutott eszébe. De a kis Emilia segített magán. Ha ugyan az emlékező tehetsége cserben is hagyta, de ő nemcsak a fejével tanulta meg, hanem a szívével is. És a szívből minden a legjobban elrejtve. A szív nem felejt olyan könnyen, mint a fej. Emilia, hogy kis társai előtt meg ne szégyenüljön elmondta, úgy, ahogy a szívében volt: „Engedjétek hozzám a kisdedeket és... és... ne hagyjátok otthon, mert... mert... Ő azt akarja, hogy mindnyájan jöjjenek!”
Jól van kis Emilia! A szavak ugyan nem egészen úgy vannak, mint az Új Testamentumban, de a Megváltó így is elfogadja, hisz a szívedből jött.

Isten Lelkének munkája Po Waisan lelkében.

Manusból írja egy misszionárius néni:

A mi harminc barna tanítványunk közt van egy, akit Po Waisannak hívnak. Körülbelül 13 éves lehet. Nagy és erős, de az egyik karja béna. Kis gyerek korában a vállára esett egy gerenda, eltörte a felkarját és nem tették helyre. Később ugyanazon az oldalon elégette a kezét, úgyhogy ez is nyomorék lett. A szülei meghaltak és így került a missziói házba.

Nemrég azzal a kéréssel ment ez a fiú a misszionáriushátsihoz, hogy:
— Misszionárius bácsi, verj meg engem!

— Miért verjelek meg, fiam? — kérdezte.

— Rosszat mondtam a többiek-ről — volt a felelet.

— Mondd el nekem, Po Waisan, hogy hogy történt?

Minden héten felváltva főzött kettő-kettő a kis csapat számára. Ezen a héten Po volt a szakács. Így mondta el:

— Amikor meg akartam teríteni, akkor hiányzott néhány tányér és úgy kellett a házakban összekeresnem. Ekkor megharagudtam és rosszat mondtam rájuk. Ők ugyan nem hallották, de mégis rossz volt tőlem. És most misszionárius bácsi — mondotta újra — büntess meg. Megérdemlem a verést.

De Po Waisan nem kapott verést.

Mondd, kis olvasóm, neked is ilyen finom a lelkiismereted, mint ennek a pogány fiúnak?!

Találós kérdések.

Melyik tanítvány kísérte Jézust a keresztfáig?

Melyik hegyen volt a Getsemánékertje?

Kit látott az Úr a fügefa alatt?

Ki volt az első, akinek az áldozata kedves volt Isten előtt?

Mi volt Pál apostol zsidó neve?

A nevek kezdőbetűi egy próféta nevéé adják.

A levelező-néni póstája.

Kedves Gyermekem!

A legutóbbi rejtvényben egy kis hiba volt. Kimaradt a „d” betű. Észrevettétek? — Látom, hogy azokat, akik vasárnapi iskolába járnak és Bibliát olvasnak, ez nem zavarta meg. Mindjárt kitalálták a három nevet, mert jól ismerik a történetüket. A többieknek pedig azt ajánlom, keressék fel Dániel könyve 3. részt és olvassák el. Bizonyosan nagyon fog tetszeni néktek!

Mindenkit szeretettel üdvözlök.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Május 1. Gal. 4: 1—20. Mily nagy fájdalom az a hűséges vezetőknél, ha azt látják, hogy azok, akiket elindítottak a jó úton, tévutakra jutottak, lélekben kezdtek járni, azután pedig újra testiekké lettek. Aki megmarad az egyenes úton, az folyvást közelebb jut a célhoz, annak tehát föltétlenül növekednie kell, mindig jobban átalakulnia Krisztus képére és hasonlatosságára. De aki mellékvágányokra téved, az elveszíti a már egyszer megnyert világosságot, s elveszti lelkének békességét és boldogságát is. Mily fontos, hogy folyvást az igazi cél lebegjen szemünk előtt s engedelmesen és állhatatosan közeledjünk afelé.

Zsolt. 98.

Május 2. Ján. 16: 5—15. A tanítványok emberileg gondolkoztak, mikor keseregtek afölött, hogy Jézustól el kell válniuk. Hiszen az emberi szívnek olyan természetes az a fájdalom, amelyet érez, mikor valakitől, akit szeret, el kell szakadnia. De Jézus meg akarja tanítani őket arra a nagy leckére, hogy a fájdalomtól sokszor a legnagyobb öröm, a szenvedésből a legnagyobb áldás fakad. Ez isteni tanítás. Az Úr Jézus halálából fakadt a legnagyobb öröm, a legnagyobb áldás: a bűnből való megváltás. S ennek a nagy áldásnak nyomán jött a többi: a vigasztaló Szent-Lélek kitöltése, s ezáltal minden emberi léleknek, aki helyet enged neki a szívében, a megvilágosíttatása, hogy megismerje Jézust, akiről szól a Szent-Lélek, s akit megdicsőít.

Jakab 1: 16—21; János 6: 60—69; II. Tim. 2: 8—13.

Május 3. Zsolt. 30. Az Úr jónak látja, hogy néha szenvedésekkel és megpróbáltatásokkal látogassa meg leghivebb gyermekeit is. Olyan fokra hághatnak ezek, hogy úgy tetszik Isten gyermeke előtt, mintha az Úr elrejtette volna előle szent orcáját. De ha ilyen helyzetbe jutunk, ne szűnjünk meg az Úrhoz kiáltani és könyörögni, s tapasztalni fogjuk, hogy aki megbézbett, az még is gyógyít, s iralmunkat vigszágra fordítja, s annál nagyobb örömmel zengedezheljük az Ó dicsőretét.

I. Péter 4: 1—11.

Május 4. Gal. 5: 1—10. Akik a Krisztuséi, azok szabadok. Szabadok nem csak a bűntől, hanem a törvénytől is. Nem külső szertartások, ceremóniák, körülméltelkedés, viz-alá meríttetés adja meg nekik a békességet, a bűnbocsánatot, az istenfiúság tudatát, hanem egysesgyedül a Jézus Krisztus áldozati halálába vetett hit. Ez a hit teszi őket szabaddá, s indítja Istennek tetsző életre, munkás, mentő szeretetre. A szeretet cselekedetei sem előidézói az üdvösség-

nek, hanem gyümölcsei az üdvösséget megragadott hitnek.

I. Péter 4: 12—19.

Május 5. Gal. 5: 11—26. Az egészen természetes, hogy a vad fa vad gyümölcsöt hoz, a beoltott nemes fa pedig nemes gyümölcsöt. Így a Krisztusba be nem oltott ember élete is csak rossz gyümölcsöket hozhat, még ha igyekszik is a törvényt betölteni. A Krisztusba oltott ember élete pedig jó gyümölcsöket hoz, mert nem a saját énjének kívánságait követi, mert hiszen az Krisztussal együtt megfeszítettett, hanem lélek szerint jár. Az ó-ember természetesen, az ilyenek életében is újra meg újra megpróbál érvényesülni, de úgy kell tekinteni, mint aki halott, s akinek már semmi kívánsága és igénye nem lehet. Ez a hitnek harca.

I. Péter 5: 1—11.

Május 6. Gal. 6: 1—8. A 2. és 5. vers, úgy látszik, mintha ellentmondának egymásnak. De keresztény értelemben nincs itt ellentmondás. A keresztény mindig azon igyekszik, hogy máson segítsen, embertársát szeliden útbaigazítsa, vigyázzon reá, hogy lelkében kárt ne szenvedjen. Nem tesz úgy, mint Kain, aki azt mondta: „Avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiaimnak?” (I. Móz. 4: 9.) Viszont azt is tudja a keresztény ember, hogy a maga lelkéért ő maga a felelős, mert Isten mindent elvégzett arra nézve, hogy üdvözüljön, s a hitben megmaradhasson. Emberek pedig el nem vehetik tőle azt, amit Isten adott neki. Tehát csak ő maga veszítheti el azt, ha nem vigyáz reá, ha enged a tévelygés lelkének. Hívó lélek, vigyázz a te atyádfiára, de vigyázz önmagadra is!

Ján. 5: 1—16.

Május 7. Gal. 6: 9—18. Pál apostolnak sok oka lett volna a dicsekedésre a saját személyére vonatkozólag is, ha úgy gondolkozott volna mint általában véve az emberek. De a régi Pál, jobban mondva Saulus, nem élt már, az Jézus Krisztussal megfeszítettett. Így hát Pál semmi másban nem tud dicsekedni, csak Krisztus keresztjében. Tudja, hogy abban mindent megtalált, azonkívül pedig semmit sem találhat, csak kárt és szemetet. Multját eltörölte a Jézus vére, jelene ebből áll: „Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”, jövője pedig: „Ha velem együtt szenvedünk, velem együtt is dicsőülünk meg.” Róm. 8: 17. Ezt az életet ajánlja fel mindnyájunknak az Úr. Te elfogadad-e már?

Ján. 5: 17—29.

Május 8. Ef. 1: 1—14. Az efezusbeliekhez írott levél az „egyház”-ról szól, arról az egyedüli, igaz egyházzól, amely-

nek fundamentuma a világ teremtése előtt megvetetett, s amelynek tagjait az Isten öröktől fogva kiválasztotta, hogy a maga idejében mindegyiket előhívja s elkészítse dicsőséges rendeltetésére, hogy gyermeke legyen Őneki, élő tagja annak a testnek, amelynek feje a Jézus Krisztus. Aki komolyan belémerül ennek a levélnek a tanulmányozásába, az megértheti, hogy mit tesz örökre és elválaszthatatlanul eggyé lenni Krisztussal s az Ő testének többi tagjaival.

Ézs. 55:6—11.

Május 9. Ján. 16:13—33. Mennyire kitűnik, még az Úrral szoros összeköttetésben töltött három év végén is, hogy a tanítványoknak nagy szükségök van a Szent-Léleknek bővebb mértékére s arra, hogy a Lélek mélyebben belevezesse őket Jézus személyének és munkájának megértésébe. Ma is sok gyermeke van Istennek, aki, mint a tanítványok, szereti már Jézust és óhajta Őt követni, de gondolkozása még testies, a Szent-Lélek még nem nyithatott föl előtte sok mélységes titkot, amelyeket ha megértene, keresztyén élete gazdagabb és gyümölcsözőbb lehetne. S ezeknek a megértéséhez nem emberi bölcsesség vagy műveltség szükséges, hanem alázatos hit és engedelmes lélek. Hogy mennyire növekedhatsz a belső emberben, az hitedtől és engedelmességedtől függ.

Jak. 1:22-27. Luk. 11:5-13. I. Tim. 2:1-6.

Május 10. Zsolt. 31. A zsoltárró szorongattatik kívülről is és belülről is. Kívülről rosszakaratú ellenségek támadják, csúfolják, bántalmazzák, belülről bűneinek terhe nehezedik rá. (11. v.) De mindezekben a szorongatásokban Istenhez fordul és pedig teljes bizalommal. Semmi kétsége sincs afelől, hogy Isten meghallgatja és megszabadítja, s már előre is örül a szabadításnak és halát ad érte. Követendő példa!

Ján. 5:30—47.

Május 11. Ef. 1:15—23. Pál apostol nem talál szavakat, hogy kifejezze mindazt, ami osztályrészévé lesz azoknak, akiknek szemeit Isten úgy megvilágosíthatja, hogy meg tudják látni és elfogadni a Krisztusban megjelent teljes dicsőséget. A 18. és 19. versben szinte halmozódnak a mélységes szavak ennek a dicsőségnek kifejezésére, de érezzük, hogy emberi szavak csak halvány tolmácsai lehetnek annak a valóságnak, amelyet Isten az Ő gyermekeinek a Krisztusban megmutatott. S ez a Krisztus a feje az anyaszentegyháznak, Ő és senki más, de mi, a Krisztus egyházának élő tagjai, képezzük ennek a dicső Fejnek a testét. Ki tudná kifejezni azt a boldogságot, amit érez az, aki ezt igazán megértette?

János 6:22—33.

Május 12. Ef. 2:1—10. Mennél jobban áthatja szívünket az a mélységes boldogság, hogy ilyen nagy dicsőségre hívatunk el, annál jobban érezzük, hogy honnan és miből hívatunk ki. Vétkekből és bűnökből!

Nem a magunk érdemből lettünk a Krisztus tagjaivá, hanem Istennek ingyen kegyelméből. Holtak voltunk a mi bűneinkben s Ő megelevenített és feltámasztott. Új teremtetékké lettünk, nem jócselekedeteink vagy érdemeink által, hanem Isten kegyelméből, amelyet hit által elfogadtunk. Nincs ebben semmi dicsekedni való a magunk részéről. S mostani új életünk sem a mi érdemünk. Még a jócselekedeteket is előre elkészítette számunkra az Úr, nekünk csak járniuk kell azokban, alázatos és engedelmes szívvel.

János 6:34—50.

Május 13. Márk 16:14—20. Az Úrnak még feltámadása után is szemrehányást kell tennie a tanítványoknak hitelenségök és keménységök miatt. Milyen hosszú és nehéz iskolára is van szüksége a büszke, kemény emberi szívnek, míg teljesen ki tud vetközni a hitelenségéből! Pedig milyen felséges ígéreteköt köt az Úr a hithez! (7—8. v.) Azért látunk ma is oly keveset ezekből a jelekből még Isten gyermekei közt is, mert kevés a hit. S miért kevés a hit? Mert kevés az engedelmesség, a teljes odaadás.

Csel. 1:1—11; Lukács 24:50—53; Kolosse 3:1—4.

Május 14. Ef. 2:11—22. Pál apostol kapta elsősorban azt a megbízást, hogy az evangéliumot ne csak a zsidók, hanem a pogányok közt is hirdesse. Ő értette meg először azt az addig elrejtett titkot, hogy Krisztus nem csak a zsidók Megváltója, hanem az egész világé. Az Ő váltsága minden válaszfalat ledöntött. Ő benne semmi sem választja el egymástól az embereket, sem nemzetiség, sem vallás, sem műveltség, sem vagyon. A Krisztus vére összekötő kapocs, amely egyesíti mindazokat, akik hisznek benne. Csak egy fundamentum van, a Jézus Krisztus, s ezen épül föl az Ő szent temploma az anyaszentegyház, a legkülönbözőbb kövekből, amelyek csak egyben hasonlók, hogy mind élők, a Krisztusban való hit által. Holt köveknek, amelyeken csak külső máz a keresztyénség, nincs helyük ebben a templomban.

János 6:51—69.

Május 15. Ef. 3:1—12. Pál bizonysgot tesz róla, hogy ő azt, amit hirdet, egyenesen isteni kijelentés útján nyerte. Nem a maga bölcsességéből találta ki, emberektől sem tanulta, maga az Úr Jézus jelentette ki magát Őneki úgy, amelyet még azelőtt senkinek. Mert minden nevezetes fordulópontnak az Isten országa történetében akkor kell bekövetkeznie, mikor arra nézve az időnek teljessége elérkezett. S most érkezett el az az idő, mikor a választott nép, a saját bűne miatt egyidőre félretetett s megkezdődött a pogányok közül való kihívása és összegyűjtése az egyház tagjainak. Ez a munka még egyre folyik, a Krisztus egyháza még nem teljes, mert ha teljes lesz, akkor elérkezik az újabb fordulópontra: az Úr Jézus újra-eljövetele. V Gy.-né.